

ЙОГО ЗІРКА НЕ ПОГАСЛА

Минає рік від часу відходу у вічність ІГОРЯ ГЕРИЧА

Не зорі падають з небес –

Зірки ідуть у небеса...

Юрій Рибчинський

Від зірок, які зникають у глибинах Всесвіту, світло продовжує йти нескінченну кількість часу. Це саме можна сказати і про людей, які за життя були тими зірками, які осявають та зігрівають навколишніх своїм талантом, своєю працею, своїм характером і суспільно корисною діяльністю. Таких слів заслуговує і світлої пам'яті Ігор Дионізович ГЕРИЧ – лікар, вчений, громадський діяч, найперспективніший сподвижник сучасної галицької медицини. Він жертвовно та беззастережно присвятив все своє свідоме життя найгуманнішій професії медика, був взірцем високоінтелектуального сучасного українського інтелігента – патріота.

Його яскравий життєвий шлях проліг від зелених карпатських гір, де він прийшов у світ на мальовничій Турківщині у родині лікарів Віри та Дионізія, через опалені вогнем війни афганські ущелини, де він провів близько трьох років, пройшовши нелегкі випробування життя та виконавши у бойових умовах понад 2 тисячі операцій, отримав чималий досвід хірурга польового госпіталю.

Професійна кар'єра Ігоря Герича розпочалась від посади хірурга Турківської центральної районної лікарні на Львівщині, де гідно продовжив естафету свого батька – чудового хірурга Дионізія Герича. В часі проходження ординатури та навчання в аспірантурі на кафедрі загальної хірургії ЛНМУ Ігор Герич був улюбленим учнем відомого професора Дмитра Арсенгійовича Макара, який далекоглядно передбачив у нього величезний потенціал лікаря та вченого. Талантом і великим працелюбством, безсонними ночами в операційній та біля ліжка хворого, великими здібностями до наукових досліджень була вистелена його дорога до вершин медицини, до звання доктора медичних наук, професора. З часом Ігор Герич став достойним наслідником

сподвижника національної медицини академіка Михайла Павловського, після його відходу у вічність, очолив кафедру хірургії №1 у Львівському національному медичному університеті імені Данила Галицького.

Професор І. Герич був людиною, яку щедро Бог обдарував могутнім талантом. Разом із своїми учнями та колегами успішно та ґрунтовно розпрацьовував питання невідкладної хірургії гострих захворювань органів черевної порожнини, хірургічної гепатології, хірургічних проблем СНДу, лікування сепсису, ран, опіків, попередження гнійно-септичних ускладнень у хірургії та багато інших актуальних проблем медицини. Написав близько 500 наукових праць, у тім числі 6 підручників і 15 монографій, серед яких такі ексклюзивні праці: «Антибіотикотерапія в хірургії», «Антибіотикопрофілактика в хірургії», «Профілактика інфікування ВІЛ в медичній практиці». Мав більше 20 авторських свідоцтв, підготував 7 кандидатів наук, член Лікарської комісії НТШ. Активно працював у редакційних колегіях низки українських і зарубіжних наукових видань, став ініціатором та головним редактором книжкової серії «Нова медична бібліотека».

Поряд з тим Ігор Герич був невтомним громадським діячем – активним учасником Помаранчевої революції та Революції Гідності. Під час Революції Гідності, скромно залишаючи своє ім'я в тіні, організував Медичну службу на майданах столиці та у Львові – кадрово, та щодо забезпечення всім потрібним для надання медичної допомоги. В часі виборів Президента України у 2014 р. був довіреною особою Петра Порошенка в одному з місцевих територіальних виборчих округів.

З перемогою Помаранчевої революції, очолюючи Головне управління охорони здоров'я ЛОДА протягом 2005–2008 рр., намагався радикально змінити становище у системі охорони здоров'я. Виявив себе як винятково працелюбний, надзвичайно компетентний керівник. Як Голова Українського лікарського товариства протягом 2004–2008 рр. радикально вдосконалив роботу цієї громадської організації. За його ініціативою та під його вмілим керівництвом і за особистої активної участі було проведено дуже багато різноманітних заходів, які розширили та утвердили сфери впливу УЛТ у системі охорони здоров'я, різко підвищили регіональну активність товариства. Якраз у цей час УЛТ було завершено створення «Етичного кодексу лікаря», «хресним батьком» якого він став. Саме завдяки йому цей надзвичайно важливий документ було прийнято до впровадження по всій Україні. Ігор Герич постійно наголошував, що рівень професійності лікаря визначається не тільки володінням ним лікувально-діагностичними технологіями, а дотриманням у своїй діяльності високих морально-етичних засад, зокрема, співчутливості до хворих та чесності. Намагався впроваджувати ці засади у своїй викладацькій роботі у ЛНМУ і в як «гос-

твовий професор» Школи біоетики Українського католицького університету, де провадив курс «Лікарська етика». Він вважав, що педагог несе відповідальність за душі студентів – майбутніх лікарів. Неодноразово наголошував, що в історичній ретроспективі українські лікарі завжди були елітою нації, якщо сьогодні матеріально ми не можемо бути нею, то морально – зобов'язані бути, бо не маємо права стояти на узбіччі суспільного життя.

Надзвичайно високий професіоналізм і непересічні організаційні здібності Ігоря Герича зумовили обрання його членом Національної ради з питань охорони здоров'я населення при Президентові України (2005–2010), від 2005 р. членом Вищої вченої ради МОЗ, членом дорадчої ради при Комітеті ВР України з питань охорони здоров'я. Тривалий час очолював Львівський осередок Асоціації хірургів України. Ще у 1996 р. став членом Європейського товариства хірургічних досліджень. Брав активну участь у багатьох вітчизняних і зарубіжних наукових форумах, де робив доповіді англійською, польською, російською, словацькою мовами, був організатором багатьох наукових конференцій.

Ігор Герич – кавалер справді бойових відзнак: ордена Червоної Зірки та медалі «За відвагу». Він також удостоєний Грамоти Президії Верховної Ради СРСР, низки ювілейних медалей, інших вітчизняних і зарубіжних нагород, багатьох Почесних грамот владних органів різного рівня, громадських організацій. Був удостоєний звання Лауреата премії імені Степана Гжицького Західного Наукового Центру Національної Академії наук України (1997). Особливо пишався нагородою «Золотий герб міста Львова».

Високопрофесійний хірург, талановитий вчений і педагог вищої медичної школи, шанований громадський діяч, вмілий організатор охорони здоров'я Ігор Дионізієвич Герич був цікавою особистістю. Насамперед він був справжнім, а не показним, щирим українським патріотом. Всім, кому випало працювати з ним, спілкуватися чи навіть хоча б раз зустрітись, він запам'ятався як дуже енергійна, невтомна у стремлінні до пізнання нового, одверта, комунікабельна людина, справжній інтелектуал з енциклопедичними знаннями та надзвичайною обізнаністю у всіх аспектах медицини, тонкий поціновувач мистецтва, літератури, доброго жарту. Був невтомним оптимістом, та життєлюбом, його улюблене життєве гасло – «Все буде добре!». Жив, керуючись тим, що, за його ж словами, «особисте життя лікаря закінчується там, де розпочинаються проблеми у людей».

Був невтомним бійцем, бо перебував у постійному двобої зі смертю, відважно брався за проведення оперативних втручань у ВІЛ-інфікованих, вболівав за наркозалежних. У його очах завжди блищав теплий сонячний промінчик, з його обличчя

рідко зникала посмішка, його мова, навіть коли він говорив про суто професійні справи, вирізнялась приємною колоритністю. Це була дуже світла, щира, добра людина, небайдужа до чужого горя. Але завжди і у всьому він умів твердо та переконливо відстояти правду, вперто боровся з несправедливістю та нечесністю, був правдолюбцем, не любив популізму, ніколи не афішував свої численні добрі справи. Як кожна непересічна, одверта та світла особистість, мав чимало заздрісників і недоброзичливців, які навіть після його смерті безуспішно тужаться у спробах хоч якось заплямувати його світле ім'я.

Відійшовши у засвіти на 53 році життя, у розквіті своїх сил і таланту, Ігор Герич повернувся у рідну для нього бойківську землю, залишив після себе вічну пам'ять у серці кожного, з ким звела його доля на життєвих дорогах. Невблаганна смерть забрала ЛЮДИНУ, яка стала гідним наслідування прикладом не лише для колег-лікарів і студентів, але й для кожного, хто знав Ігоря Герича або просто чув про його добрі справи. Смерть забрала від нас людину, якої бракуватиме нашій медицині, нашому суспільству. Після нього zostалися тисячі вилікуваних ним пацієнтів, його наукові праці, його добрі справи і, на превеликий жаль, нереалізовані ідеї та плани. Величезній кількості його друзів, колег та учнів нелегко повірити у цю неймовірно важку втрату чудового товариша.

Він прожив порівняно коротке життя, бо лише нещодавно минув полудень його віку. Але відійшовши у кращий світ, залишився жити у врятованих ним людях, у добрих ділах навчених ним лікарів, у всій тій незліченній кількості добрих справ, які встиг зробити, тому зірка його життя незгасна!

Зеновій МАСНИЙ